

זוהר גוון

רמזים על פרשת השבוע

פרשת

זידי

תשפ"ה

מה בגליון?

ברכת יעקב לשבטים מנשה ואפרים נתקיימה בכניסתן לא"י

הקשר של ידיים לברכה

דברי יעקב אבינו ע"ה לשמעון ולוי נתקיימו בחלוקת הארץ

הגאולה השלישית בזכות משה רבינו – חזק ונתחזק

תלמיד חכם – נמשל לחמור?!

ביטול עבודה זרה של עכו"ם

פרפראות על חנוכה

בס"ד

ברכת יעקב לשבטים מנשה ואפרים נתקיימה בכניסתן

לא"י

"הַמְלֵאךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע יִכְרֹךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתֵי אֲבֹתָהֶם וַיִּצְחָק וַיִּדְגֹּג לְרֹב בְּקִרְבֵּי הָאָרֶץ" (מח יז)

הגר"א זצ"ל שואל הרי לא מצאנו שבטים אלו היו מרובים יותר משאר השבטים במנין שנמנו ישראל בחומש הפוקדים ובערבות מואב, היכן נתקיימה בהם הברכה,

מתרץ הגר"א זצ"ל שמדובר על כניסתן לארץ שנא' ביהושע (יז יד) "וידברו בני יוסף את יהושע לאמר מדוע נתתה לי נחלה גורל אחד וחבל אחד ואני עם רב עד אשר עד כה ברכני?!",

לפי זה מתפרש היטב סיפא דהברכה "בקרב הארץ", היינו כשנכנסו לארץ ובאו לחלקה.

ספרי

הקשר של ידיים לברכה

"וַיִּרְא יוֹסֵף כִּי יָשִׁית אָבִיו יָד יָמִינוּ עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיֵּרַע בְּעֵינָיו וַיִּתְמָךְ יָד אָבִיו לְהִסִּיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה" (מח יז)

הגר"א זצ"ל מבאר את נושא הידים שהיה כאן בברכת יעקב וההקפדה המיוחדת על ימין ושמאל שמזה ניכר שיש לדבר משמעות לתוקף הברכה גופא ואין זה מעשה בעלמא,

ואומר הגר"א זצ"ל שהברכה בחינת ידיים, וזה לשון קדשו: "ברכה בידים כנאמר 'ישית אביו יד ימינו', והם המעלים ניצוץ הקדוש שיצא מפי ד' שבתוך המאכל למעלה למקום הקדושה, שהם המוחין וכו', וזה 'אשר קדשנו' בברכת המצות ובברכת הנהנין נגד 'אשר קדשנו' הם תיבות 'מלך העולם', שהוא בינה וכו', וכידוע שתיבת מצוה הוא הוי"ה כי מ"צ נחלף בא"ת ב"ש על י"ק שבהוי"ה וכן כל דבר הנאכל נקרא מאכ"ל שהוא מספר צ"א מנין יחוד הוי"ה ואדנ"י להורות שהוא יחוד כנ"ל והוא המחיה את האדם כנאמר 'כי על כל מוצא פי ד' יחיה האדם', עכ"ל.

בהקשר לזה שמעתי פעם שיש ב' מקומות שמושפע על האדם שפע רוחני, בזמן האכילה ובזמן שמכניס את המנורה להדלקה,

באילת השחר גם מדבר על זה ומוכיח מכמה מקומות שלימים יש שייכות עם הברכה, ממה שכתוב "פותח את יריך ומשביע לכל חי רצון",

עוד כתב באילה"ש שבשו"ע (סי' קנח י) כתוב שמי שבנטילת ידים שופך על ידיו מים בשפע הרי זה יותר טוב וכדאיתא בגמ' "דאמר רב חסדא אנא משאי מלא חפני מיא ויהבו לי מלא חפני טיבותא",

דן הרב שטיינמן זצ"ל שם כמה ספקות לגבי זה, האם זה גם שייך למי שיוסיף ויטול עוד פעמים מלבד מה שמחויב, כל זמן שלא ניגב ידיו שעדיין שייך וכמו"כ הסתפק האם זה רק בנטילה של אכילה או גם של שחרית ולפני התפילה.

ומעיר הגרא"ל זצ"ל שבמקוה לא מצאנו שיש מעלה ביותר ממ' סאה ומ"ש נטילת ידים (א.ה. לכא' השאלה לפי הצד שהסתפק שיש מעלה בנטילה גם לשאר דברים, דאם לא כן, במקוה שמדובר לטבילה לשאר דברים ולא לאכילה לכן לא שייך מעלה זו) ומבאר הגרא"ל זצ"ל שלפי מה שהובא לעיל שידיים שייכות לברכה ולכן תוספת נטילה תוסיף ברכה ולא במקוה, שבה אין זה שייך לידיים. (א.ה. ולכא' עדיין יש לדון, דמצאנו טבילת ידים גם כן שמועילה במקום נטילה כמבואר בפוסקים, האם שם שייך לדון שיש מעלה ביותר ממ' סאה והאם כשיכול ליטול או לטבול יהיה מעלה בטבילה כי זה יותר מים ודומיא שנטילה בשפע או דילמא זה דומיא דנטילה בצמצום ויל"ע).

נוחלין ולא זוכין לעצמן בלח גופן. אלא הם חיל השם שנאמר (דברים לג-יא) 'ברך ה' חילו'. והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר (במדבר יח-כ) 'אני חלקך ונחלתך'. (הלכה יג) ולא שבת לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדכה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעה את ה' והלך ישר כמו שעשהו האלקים ופרק מעל צוארו על החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לפהנים ללויים. הרי דוד עליו השלום אמר (תהילים טז-ה) 'ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי', עכ"ל.

את זה ראו במשך כל השנים ובמיוחד בשנים האחרונות, את הסייעתא דשמיא שיש ללומדי התורה, אלה שרח"ל לא זכו ללמוד - מתפוצצים מזה, הם חושבים שזה בא על חשבונם, אבל באמת זה לא על חשבון אף אחד, לקב"ה יש חשבון מיוחד בשביל ישראל - אדרבה גילו לנו חז"ל ש"כל העולם ניוון בשביל חנינא בני, וחנינא בני דיו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת".

הגאולה השלישית בזכות משה רבינו - חזק

ונתחזק

"לא יסור שבט מיהודה ומחזק מפיין רגליו עד פי יבא (שילה) שילו וְלוֹ קָהַת עַמִּים" (מט י)

פירש"י: "עד כי יבא שילה. מלך המשיח שהמלוכה שלו וכן תרגמו אונקלוס. ומדרש אגדה, שילו, שי לו שנאמר יובילו שי למורא",

כתב הגר"א זצ"ל שג' גלויות היו וניצלו משלשתם בזכות האבות והגלות האחרון נגאלין בזכות משה 'אין נגאלין אלא בזכות התורה', "עד כי יבוא שילה", 'שילה' בגימ' 'משה' והסמיך על הפסוק "הן כל אלה יפעל אל פַּעְמִים שְׁלוֹשׁ עַם יִבְרָר", (איוב לג כט) גבר ר"ת גומלי חסדים ביישנים רחמנים, כנגד חסד גבורה תפארת,

הגר"א זצ"ל בשנות אליהו (קהלת) כותב - מה שהיה הוא שיהיה, ר"ת משה, דהיינו שהגואל הראשון שהיה במצרים הוא יהיה הגואל האחרון שיקבץ הגליות,

הכל תורה !!!

השבוע מסיימים ספר בראשית, בסיום הספר אומרים "חזק חזק ונתחזק", ג' פעמים 'חזק' בגימ' 345, בגימ' משה, משה רבינו ע"ה שהוריד לנו תורה מן השמים,

המיקום של האותיות 'חזק', ח' - 8, ז' - 7, ק' - 19, סה"כ = 34, ג' פעמים חזק (34X3=102) 'משה' באת בש בגימ' 102, כמו כן זה בגימ' 'אמונה',

דברי יעקב אבינו ע"ה לשמעון ולוי

נתקיימו בחלוקת הארץ

"אָרוּר אַפִּים פִּי עֲזוּ וְעָבְרְתֶם פִּי קִשְׁתָּה אַחֲלָקֶם בְּיַעֲקֹב וְאֶפְיָצֶם בְּיִשְׂרָאֵל" (מט ז)

מבאר הגר"א זצ"ל ב'אדרת אליהו' (על יהושע) שברכת יעקב התקיימה בדקדוק, שבגללה השבטים שמעון ולוי לא קיבלו חלק בארץ ישראל כשאר שבטי קה, ששבט שמעון קיבל את נחלתו בתוך נחלת יהודה (יהושע יט א) ובכך נתקיימו דברי יעקב שאמר לו - 'אחלקם ביעקב', ושבט לוי שכתוב בו 'ואפיצם בישראל' לא נטלו חלק במקום מסוים, אלא מעט בכל מקום ומקום.

אולי יש לבאר עוד שהלשון 'לוי', מלשון מתלווה, כלומר הוא לא מקבל חלק עצמי, אין לו שטח משלו אלא הוא נלווה לאחרים,

הנה ידוע ששבט לוי אין לו חלק ונחלה - ד' הוא נחלתו, לכן קיבלו במקום החלק שלהם את מתנות הכהונה, ידועים דברי הרמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובל שכתב וזה לשונו:

"כָּל שֶׁבֶט לְוֵי מְזַהְרִין שְׁלֵא יִנְחֵלוּ בְּאַרְצָן בְּנֵעַן. וְכֵן הֵן מְזַהְרִין שְׁלֵא יִטְלוּ חֵלֶק בְּבִגְדֵי בִשְׂעָה שְׁפוּבָשִׁין אֶת הָעָרִים וכו'. ולהלן שם (הלכה יב) כתב הרמב"ם: "וְלָמָּה לֹא זָכָה לְוֵי בְּנֵחֵלֶת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל וּבְכַזָּה עִם אֶחָיו מִפְּנֵי שֶׁהִבְדִּיל לְעַבְדוֹ אֶת ה' לְשִׁרְתוֹ וּלְהָאֲרוּת דְּרָבִיו הַיְשָׁרִים וּמִשְׁפָּטָיו הַצְּדִיקִים לְרַבִּים שְׁנֵאָמַר (דברים לג-י) 'יורו מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל'. לְפִיכָךְ הִבְדִּילוּ מִדְּרָכֵי הָעוֹלָם לֹא עוֹרְכִין מִלְחָמָה בְּשָׂאָר יִשְׂרָאֵל וְלֹא

עוד דבר מעניין,

'חזק' בגימ' 115, 'סיום' בגימ' 116,

על המספר של הזכרנו כמה פעמים (יעו' בהרחבה בקונטרס 'אהל ברוך' רמזים על שבועות),

במהר"ל כתוב ששלש מסמל את האמצע שלא נגמר, אברהם - חסד, אבל קיצוני, יצחק - גבורה, קיצוני ואילו יעקב אמצע עמוד התורה, שלא נגמרת, לכן כתוב בחז"ל שיעקב אבינו לא מת,

דרך אגב, שמעתי מידידי הרה"ג הרב עודד ניר שליט"א, דהנה יעקב חי מאה ארבעים ושבע שנים, נצח בגימ' 148, דהיינו מאחרי 147 שנותיו של יעקב המשיך לנצח, לכן אחרי 147 הגיע ה-נצח, עוד אבינו חי.

סוף

תלמיד חכם - נמשל לחמור!?

"יששכר חמר גרם רבץ בין המשפטים" (מט יד)

כתב הגר"א זצ"ל וחמרי'ן הן נפשי'ן דת"ח וכמו שאמרו (רעיא מהימנא) חכם מופלא ורב רבנן וכמו שנאמר יששכר חמור גרם, ע"כ.

יש להבין כיצד זה ממשילים את תלמידי החכמים ל'חמור'? פעם ראיתי ספר שמישהו נתן לחמיו כתב לו לכבוד אדמו"ח שליט"א והבנתי שאם היה כתוב כדרך שרגילים לכתוב לאבא - אמו"ר, ובמשקל דומה יכתבו גם לחמיו - חמו"ר, זה לא היה נראה כל כך טוב... וצ"ע.

[בנותן טעם להביא כאן מעשה נפלא שראיתי מובא שהתרחש עם ה'חתם סופר' זצוק"ל: "פעם ישבו כמה גאוני'ם לפני הגאון בעל החתם סופר שמלבד גדולתו בהרבצת התורה היה ידוע במידותיו ובנועם שיח שפתותיו ומעולם לא דיבר בלשון קנטור והנה בעודם יושבים ומפלפלים ביניהם, קם אחד מהם והקשה מגמ' מפורשת שלא הובאה ברמב"ם ומפני מה לא הביא אותה, בעודם מעיינים פתח אחד מהם את פיו ואמר, מה יש, הלא גם הרמב"ם היה אדם ושכח להביא את הגמ' הזו, באותה שעה נשתנו פניו של החתם סופר, הסתכל עליו ואמר לו "חמור", ויתמהו האנשים איש אל רעהו, איך יצא מפיו של החתם סופר דבר כזה. ואע"פ שאפשר לפרש פירושים כגון "חמור" ר"ת חכם מופלא ורב רבנן... אך הוא התכוין כפשוטו. אמר להם רבותי! אני רואה שאתם תמהים על שקראתיו חמור, אך זו גמ' מפורשת שהוא חמור! ותמהו יותר. עד שפירש שיחתו ואמר "אם ראשונים כמלאכים אנו ככני אדם אך מי שמחשיב את הרמב"ם כבן אדם, כמו אותו חכם שאמר שהרמב"ם היה בן אדם ויכל לשכות, אותו אדם הינו חמור נוער, ולא כחמור של רבי פנחס בן יאיר. ע"כ המעשה הנפלא.]

הגר"א זצ"ל כביאורו לספר יצירה (פ"ה מ"ג) מבאר שיש י"ב חושים והם מיוחסים ליי"ב שבטים,

ראיה כנגד ראובן "כי ראה ד' בעניי", שמעון כנגד שמיעה "כי שמע ד'", ריח כנגד לוי, "ישימו קטורה באפך" ועולה גם כן ריח ניחוח, שיחה כנגד יהודה "הפעם אודה את ד'", ואמרו חז"ל לאה תפסה פלך הודיה וגם הודה ואמר "צדקה ממני" ורוד שהוא מיהודה שריווהו לקב"ה בשירות ותשבחות,

הרהור כנגד יששכר, "יששכר חמור גרם רובץ בין המשפטים" ומבאר הגר"א זצ"ל שהחמור אף כשהוא ישן ניעור ממשמרה ראשונה כמבו' בגמ' ברכות וכן יששכר אף בשינה נעשין כליותיו מעין החכמה שבהן הרהור, כמו שכתוב 'אף לילות יסרוני כליותי', [וזה מזכיר את הגר"ח קנייבסקי זצ"ל שהיה עושה 'סיום' בתוך השינה].

שחוק כנגד זבולון "שמח זבולון בצאתך", שהיה מרויח בפרקמטיא והוא בשמחה כמו "ושמחת בכל הטוב", רוגז כנגד דן "יהי דן נחש עלי דרך שפיפון" וכו', נפתלי הילוך, "נפתלי אילה שלוחה" ואמרו בגמ' שהיה קל ברגליו, גד כנגד מעשה "טרף זרוע אף קדקד", לעיטה כנגד אשר "מאשר שמנה לחמו", תשמיש כנגד יוסף, "בן פורת יוסף", מידת היסוד כידוע,

[מעניין להוסיף מה שכתוב בספר גימטריאות לר' יהודה החסיד, ש-'בן פורת' בגימ' - מנשה ואפרים, פריה ורביה],

שינה כנגד בנימין, שנאמר "בין כתפיו שכן", והוא חדר המטות "הנה מטתו שלשלמה שישים גבורים סביב לה", עכ"ד הגר"א.

מתוך דבריו זכינו להבין ה'מעלה' של החמור שכלפיה נאמר הדמיון ליששכר,

[א.ה. מעניין לציין לדברי הגמ' (פסחים מט:): על רבי עקיבא שאמר שבהיותו עם הארץ היה אומר: "תניא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמור ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם", ע"כ. רואים את הענין הזה של החמור כשהוא מתנגד לתלמידי חכמים, דייקא, וכמו"כ יש לציין מה שנאמר לגבי ישמעאל "שבו לכם פה עם החמור" - עם הדומה לחמור.

אולי יש לתת טעם קצת לבאר את הדמיון לחמור, דכאן הרי אנו רואים שיש חמור ויש חמור, כמו שמתבאר בחז"ל שיש את חמורו של ר' פנחס בן יאיר ויש חמור סתם (וכמו שהזכרנו לעיל במעשה עם החת"ס), אולי נוכל לומר לפי זה ד'חמור' הוא מסמל חומר שהוא פסגת החומרות הקיים ובמעשה דר' פנחס בן יאיר אנו רואים שלתורה יש כח להפוך את החומר הכי חומרי למציאות רוחני ואולי על שם זה נקרא 'יששכר חמור גרם', היינו שהצליח לפעול שאפילו החומר שלו ייהפך למציאות רוחני וכל זה משום היותו 'רובץ בין המשפטים' ועוסק בתורה בכל כוחו.

ולפי מה שנתבאר שחמור הוא הדבר הכי חומרי וגם אותו ניתן להפוך לרוחני על ידי הלימוד תורה, מתאים מאוד שהנקודה הזו של השינה, דווקא שם המהפכה הזו מתבטאת שבמקום שינה גשמית שהיא בלי שום משמעות והינה הפסקת כל המעשים והפעולות של האדם - אי עשיה, אפילו היא מתהפכת ונהיית מציאות רוחנית של השגות רוחניות טמירות ונעלות ודבר זה

שהמוחק בשבת ע"מ לכתוב חייב אף שעצם מלאכת המחיקה יסודה קלקול וכל המקלקלין פטורין דסו"ס כיון שיהיא הכשר הכתיבה חייבים עליה ככתיבה עצמה ה"ה כאן, ובכח מה שניתן למנשה יכולים לזכות גם אנו ובך יברך ישראל לאמר וגו',

ובזה אפשר אולי לפרש גם ענין שיכול ידיו של יעקב אבינו ע"ה ומדוע דווקא הבכור הי' מנשה ומדוע לא סידרם כפי שחפץ לברך אלא דוקא ברכם בשיכול ידיים וגם מה הי' ההוא אמינא של יוסף הצדיק בשעה שהעמידם כסדר תולדותיהם, דכיון ששכחת העבר היא בסיס להמשך העליה הרי שהיא קודמת והיא באמת הבכור והרי קודם סור מרע כ' ורק אחרי כן ועשה טוב, לפיכך דינא הוא שמנשה יקדם, אעפ"כ כיון שעיקר העבודה היא לפרות ולרבות בתורתו ויראתו ית' הרי אפרים הוא החשוב (ויש אולי לרמז אפרים היינו א' פרי' כלומר להתחיל מא' ולפ"ר) לפיכך באמת זכה לברכת הימין אפרים אבל לא העמידם ביושר כי סו"ס הצלחתו תלויה בברכת מנשה ושמה לכן בירכס בשיכול.

ובזה הדברים גם קשורים במה שמבואר משם רבינו ז"ל בחלק השני שהיו שני האחים כיששכר וזבולון ואחיו הקטן יגדל ממנו שגדולת אפרים תצמח ממנשה, עיי"ש,

ואולי יש להוסיף דכיון שמנשה עסק בפרקמטיא א"כ עיקר העבודה שלו הי' בבחינת סור מרע ולעומתו אפרים בפ"ר בתו"מ היינו עשה טוב וא"כ ראוי אפרים לדרועא ימינא כנגד מ"ע ומנשה לדרועא דשמאלה כנגד ל"ת.

ויש קצת להעמיק מדוע באמת תלויים הדברים זב"ז, מ"ט התורה שהיא כ"כ נעלית וכ"כ עליונה אינה יכולה לסעוד עצמה ואם אין קמח אין תורה ח"ו, וכי מה הוא הקמח החומרי שהחומר כ"כ בעוכריו לעומת התוה"ק זכה וברה, ובפשוטו היינו כיון שהאדם הוא בשר ודם ונברא כן לצורך בחירתו לפיכך אין הוא יכול לקבל השפע אלא דרך הגוף החומרי ובכך מקדשו ומרוממו והוא נח"ר לפניו ית' כפי שכ' בספר התניא הק' שנתאוהו שיהא לו דירה בתחתונים,

אבל אפשר שיש כאן עוד בחינה דבספ' הקד' הנ"ל הסביר ענין שבעלי תשובה יותר גדולים מצדיקים גמורים, דכיון שהאדם קשור לבוראו בתרי"ג חוטים וכל חטא חלילה הוא ניתוק חוט וכו' הרי כשעושה תשובה נקשר החוט ומקום הקשר כפול ומכופל עיי"ש, וכמדו' שאף מצוי אצל הרופאים שאם ח"ו איזה עצם בגוף אינו כשורה הם שוברים אותו ונותנים להתאחות שוב, ואולי זהו הענין של ברית בין הבתרים שדווקא ע"י חתוך ושפיכת דם וכן ברית קודש של המילה דכשני דברים מתחברים הם מתאחדים טפי, ולמעשה כשם שהדברים נוגדים כך הם מתחברים יותר כמשל אבן השואבת (מגנט בלע"ז) והיינו חיבור האיש והאשה ובה אולי גם יוסבר ענין קיום התורה דוקא ע"י הגשמיות ואף יתבאר ענין הראשון שהכתיבה תלויה במחיקה העשה טוב בסור מרע והפ"ר של אפרים בנשי' העבר של מנשה.

אין זוכים לו אלא על ידי שהאדם במשך כל היום עוסק בתורה ושקוע בה עד שהחומר החומרי שלו נהיה רוחני וגם בשינה הגוף מעצמו, כביכול, מהרהר במחשבות רוחניות של דברי תורה].

❦

"וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחָיו אֲנֹכִי מֵת וְאַלְקִים פָּקֵד אֶתְכֶם וְהָעֵלָה אֶתְכֶם מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב" (ג' כד)

כתב רבינו האור פני יהושע וזה לשונו:

"ואלוקים פקוד יפקוד וכו', עיין פרשת שמות פקוד פקדתי אתכם וכו' (שמות ג' ט"ז) ומה שדרשו רז"ל בזה, ובדרך רמז אמרתי עפ"מ"ש בראשית (מ"א נא-ב) 'ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני א' את כל עמלי וכו' ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני א' וכו' וכן בפרשתנו (בראשית מ"ח כ') כ' בך יברך ישראל ישימך א' כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה, הנה כבר האריך רבינו יונה ז"ל ביסוד התשובה כי הרבה פעמים יתשל האדם בתיקון השלמת נפשו ויתייאש מלעלות במעלות הקודש כי ישים לנגד עיניו רוב חטאותיו ועוצם פשעיו מימי נעוריו והן המה בעוכריו שאינו יכול להתקדש וכבר מוטבע ביון מצולה ונשרשו בקרבו מדות רעות לזאת העצה היעוצה שישליך כל פשעיו אחרי גוו ויחשוב כי הוא נעשה בריה חדשה ואין עתה אלא תשובה מכאן ואילך חושבא וידע נאמנה כי נמחו פשעיו וכעב וענן עברו וחלפו ומעתה רוח נכון יחדש בקרבו עיי"ש באריכות, והנה זאת עצה נכונה גם לחוטא ופושע כי השי"ת ירחם עליו ויקרבהו לפניו כאשר ישים אל לבו מהיום ההלאה לילך בדרך התורה והיראה ואל יבהילוהו חטאתיו לאמר שהוא כבר לא יזכה להיות צדיק וישר וזה יש לרמז כי יוסף הצדיק ע"ה ברוב ענותנותו חשב כי ימיו עברו בארץ מצרים בלא תורה ומצוות לכן התחזק בעצמו, הנה צריך לקבוע כיתד שלא תמוט כי צריך לשכוח כל חסרונותיו הן מה שנולדו עמו מבטן אמו הן מה שלקקל ח"ו בעצמו, את הכלי שא הרוח וישכח, כי מה שעבר נמחה ונמחק, לכן קרא שם א' מנשה, כי נתן תורה להשי"ת שימים ראשונים לא עכבוהו מלשוב, וז"ש כי נשני א' את כל עמלי וכל בית אבי – ושם השני קרא אפרים כי מעתה צריך להתחיל מחדש לעבוד השי"ת לפרות ולרבות בתורתו ויראתו הקדושה חילים יגבר". עכ"ל.

ותחי רוחי בפרשת ויחי בשבת חזק חזק ונתחזק בחיזוק הגדול שבדברי רבינו זללה"ה וככל שהדברים נראים פשוטים כך הם מאוד עמוקים, ונחל במה שמבואר בחלק הראשון. מנשה לשון נשני ואפרים לשון פ"ר, והנה יש לשאול לפי מש"כ שם כי צריך לשכוח כל חסרונותיו וכו' את הכלי שא הרוח וישכח, א"כ אין קרא יוסף לבנו בשם זה מנשה שישאר לעד ולא עוד אל כל אב יברך את בנו ישימך אלקים כאפרים וכמנשה'.... והרי מה שעבר נמחה ונמחק, אע"כ שאין השכחה העדר זכירה אלא עבודה שיש בה ממש וכשם שגבי ת"ת שנצטוונו בפן תשכח אמרו חכמינו ז"ל שהיינו כשיושב ומסירם מליבו כך כאן, וכשם

❦

השיעור נכתב ונערך מתוך ההקלטה במערכת קול הלשון
ניתן לשמוע שיעורי רמזים על סדר הפרשיות ושיעורים על עניינים בסוגיות הש"ס -
דרך בנק התורה שע"י קול הלשון מספר ישיר בנק התורה : 0732951222, או בלחיצה פעמיים
כוכבית במספר הרגיל: 036171111 להקיש קוד 642106 ואח"כ קוד כניסה 068068 בחירת מדור וכו'
להערות או בקשה לקבל דף זה נא לפנות לכתובת מייל x0527136245@gmail.com
כמו-כן ניתן להשיג את הקונטרסים על המועדים בטלפון - 0534142879 או בכתובת מייל הנ"ל